

chiếc thẻ tín dụng của mình vào một cốc nước và đặt nó vào ngăn đá tủ lạnh. Mỗi khi nổi hứng mua một thứ gì đó, trước tiên bạn phải đợi cho đá tan để có thể rút được chiếc thẻ ra. Và lúc đó thì hứng mua sắm của bạn đã hạ bớt.

Sau đây là một cách làm khác có thể tốt hơn và cập nhật hơn. John Leland có viết một bài báo rất thú vị trên tờ *New York Times*, trong đó ông miêu tả một xu hướng đang ngày càng phát triển – xu hướng tự xấu hổ: “Khi một người phụ nữ tên là Tricia, 29 tuổi phát hiện rằng mình mắc nợ tới 22.302 đô-la trên thẻ tín dụng, cô đã không thể chờ đợi để loan cái tin ấy. Tricia không nói cho gia đình hay bạn bè biết tình hình tài chính của mình vì cô ấy xấu hổ với khoản nợ cá nhân đó. Tricia đã làm điều mà không ai nghĩ tới – và là không thể đối với những người sống trước cô một thế hệ: cô lên mạng và đưa các chi tiết riêng tư về đời sống tài chính của mình, bao gồm giá trị ròng của cô (lúc này là âm 38.691 đô-la), số dư và các khoản phí tài chính trên thẻ tín dụng, số nợ cô đã trả bớt (15.312 đô-la)”.

Blog của Tricia chỉ là một phần của xu hướng đang thịnh hành. Rõ ràng, có hàng trăm các trang Web (có thể lúc này đã lên tới hàng nghìn) dành cho việc lập blog để nói về tình trạng nợ nần (từ *poorerthanyou.com* – Nghèo hơn bạn và *wereindebt.com* – Chúng tôi đang mắc nợ tới *makelovenotdebt.com* – Hãy yêu, đừng sinh nợ và trang của Tricia: *bloggingawaydebt.com*). Leland nhận xét: “Những người tiêu dùng đang yêu cầu người khác giúp họ tự kiểm soát vì quá nhiều công ty không thể hiện bất kỳ sự kiểm chế nào”.